

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2195/2021
04.11.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина, Марине Милановић, Гордане Џакула и Бранке Дражић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Дамир Дамјанов, адвокат из ..., против тужене Општине Бачка Паланка, коју заступа пуномоћник Војислав Милаковић, адвокат из ..., ради накнаде трошкова за превоз, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 91/21 од 19.04.2021. године, у седници већа одржаној 04.11.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 91/21 од 19.04.2021. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 91/21 од 19.04.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Бачкој Паланци П1 116/19 од 25.09.2020. године, одбијен је тужбени захтев којим је тражено да се обавезе тужена да тужиоцу по основу неисплаћене накнаде трошкова за долазак и одлазак са рада за период од 01.09.2016. године до 28.02.2019. године исплати укупан износ од 84.098,00 динара са законском затезном каматом од 10.07.2020. године до исплате, као и обрачунату затезну камату у износу 23.823,51 динар (став 1. изреке првостепене пресуде). Тужилац је обавезан да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 28.500,00 динара (став 2. изреке првостепене пресуде).

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 91/21 од 19.04.2021. године, одбијена је жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Бачкој Паланци П1 116/19 од 25.09.2020. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и

погрешне примене материјалног права, на основу члана 404. Закона о парничном поступку.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 18/20), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Врховни касациони суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиоца као изузетно дозвољеној јер не постоји потреба за уједначавањем судске праксе нити потреба новог тумачења права, узимајући у обзир врсту спора, начин пресуђења и разлоге за одбијање тужбеног захтева. Правноснажном пресудом одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се тужена обавезе да му накнади трошкове за долазак и одлазак са рада, уз оцену да тужилац није имао стварне и оправдане трошкове за превоз, с обзиром да је утврђено да удаљеност места становања тужиоца до места рада износи 400 до 500 метара и да тужилац нема реалну потребу да користи превоз. Одлука о тужбеном захтеву је у складу са правним ставом Врховног касационог суда, донетим на седници Грађанског одељења од 05.04.2016. године, по коме, ако послодавац није утврдио општим актом услове и критеријуме за превоз запослених од места становања до посла, право на накнаду трошкова за долазак и одлазак са посла имају сви запослени, изузев ако би по разумној оцени такав захтев био очигледно неоснован. Стога указивање тужиоца на постојање другачије одлуке не указује нужно на другачији правни став изражен у тим одлукама, јер правилна примена материјалног права у споровима са тужбеним захтевом као у конкретном случају зависи од утврђеног чињеничног стања. Из наведених разлога, на основу члана 404. став 2. ЗПП, одлучено је као у првом ставу изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена ни као редовна.

Према члану 441. ЗПП, ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа.

Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу у радном спору, дозвољеност ревизије се оцењује на основу члана 403. став 3. ЗПП, према коме ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба у овом спору поднета је 14.10.2015. године, а вредност предмета спора побијаног дела износи 84.098,00 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија тужиоца недозвољена, применом одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић